

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 111.036 van 4 oktober 2002
in de zaak A.113.645/XIV-7551**

In zake :

XXX,
die woonplaats kiest bij
advocaat F. LANDUYT,
kantoor houdende te 8730 BEERNEM,
Bloemendalestraat 147

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door :

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Oezbeekse nationaliteit, op 29 november 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 oktober 2001 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 11 juli 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 11 januari 2002 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 27 augustus 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 18 september 2002;

Gehoord het verslag van staatsraad C. ADAMS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. LANDUYT, die verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur Ch. LECHAT, die verschijnt voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de minister van Binnenlandse Zaken;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partij België binnenkomt op 8 juli 2001 en zich dezelfde dag vluchteling verklaart; dat op 11 juli 2001 de minister van Binnenlandse Zaken beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied te verlaten; dat op 31 oktober 2001 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing bevestigt; dat dit de thans bestreden beslissing is;

1.1. Overwegende dat de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd wordt;

"U verklaart Oezbeeks staatsburger van Joods-Russische origine te zijn. U bent getrouwd met een man van Oezbeekse origine. Uw dochter kreeg problemen met Oezbeekse kinderen en werd geslagen door een Oezbeekse vrouw omdat ze een kruisje om de hals droeg. Hierna ging uw man naar de man van deze vrouw, H.. Hij zei dat het slechts kinderen waren en stelde uw man voor lid te worden van een Wahabistische beweging. Uw man weigerde echter en werd vervolgens bedreigd. Op 7 maart 2001 werd u toen u van de markt terugkwam aangevallen en werd de opbrengst van die dag gestolen. De politie stelde een proces-verbaal op. Hierna ging u naar een medisch onderzoek ten gevolge van de valpartij tijdens de aanval. Toen u later naar de politie om nieuws over het onderzoek naar de overval ging, zei de politie nog geen medische expertise te hebben ontvangen. Vervolgens hoorde u van de buurvrouw dat ze haar getuigenis over de feiten introk. In april 2001 werd uw man op straat door drie agenten gecontroleerd. Uw man had zijn paspoort echter thuis gelaten. Daarom gingen de agenten mee naar huis waar ze ook uw paspoort vroegen. Ondertussen vond een agent in uw huis een zakje drugs, dat hij er zelf had gelegd. De chef van de agenten zei aan uw man dat hij daarom 700\$ moest betalen waarvoor hij drie dagen kreeg. Drie dagen later kwam een agent in afwezigheid van uw man langs. H. zei u dat uw man naar het politiekantoor moest komen. De volgende dag betaalde uw man 500\$ op het politiekantoor. Diezelfde maand werden uw ruiten stukgeslagen. Uw man ging hierna naar uw buurman H. om de problemen voor te leggen. Hij zei dat alles in orde zou komen als u moslim werd en uw man toetrad tot zijn organisatie. In mei werden de ruiten opnieuw stukgegooid. Hierna werd uw man uitgenodigd op een bijeenkomst van de organisatie bij H.. Hij kwam thuis met sporen van slagen. Vanaf mei ging uw dochter niet meer naar school. Op 2 juni 2001 zei een vriend uw man dat zijn kiosk in brand werd gestoken. U besloot om tijd te winnen aan H. te zeggen dat u moslim wilde worden en vroeg één maand tijd om mentaal klaar te zijn. Hierna nam u met uw man het vliegtuig naar Moskou en vervolgens ging u met hem naar België waar u op 8 juli 2001 aankwam en op 9 juli 2001 een asielaanvraag indiende.

Er dient te worden opgemerkt dat u verklaart problemen te hebben gekend met een Wahabistische organisatie omwille van uw gemengd huwelijk. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt echter dat de Oezbeekse overheid de Wahabistische bewegingen vervolgt (bron: U.S.Department of State, Annual Report on International Religious Freedom : Uzbekistan, 1999 & 2000). Bijgevolg kan er geen geloof worden gehecht aan het feit dat u geen bescherming kon genieten tegen de Wahabisten, die wilden dat uw man lid werd van de organisatie en dat u zich bekeerde tot de Islam en die u via de politie afperste (Commissariaat-generaal 27 augustus 2001, p.7). Bijgevolg kan in uw hoofd geen sprake zijn van een vermoeden van gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

De door u voorgelegde documenten (een diploma en een doopakte) wijzigen niets aan deze beslissing. Ze bevestigen immers enkel persoonsgegevens die hoger niet in vraag werden gesteld."

2. Overwegende dat, wat de middelen betreft, de verzoekende partij het volgende uiteenzet;

"Eerste middel

III.1. Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (B.S., 12 september 1991) en schending van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, schending van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij Wet van 26 juni 1953 en schending van de artikelen 48, 49 en 52 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980;

III.2. Het Commissariaat-Generaal stelt, zich baserend op een rapport, dat stelt dat de Oezbeekse overheid de Wahabistische bewegingen vervolgt (bron: U.S.Department of State, Annual Report on International Religious Freedom : Uzbekistan, 1999 & 2000). Bijgevolg, stelt men, kan er geen geloof worden gehecht aan het feit dat zij geen bescherming kon genieten tegen de Wahabisten die wilden dat hij lid werd van de organisatie en dat zijn vrouw zich bekeerde tot de Islam en die hem afpersten via de politie (Commissariaat-generaal 27 augustus 2001, p.7).

III.3. De moeilijkheden die mijn verzoeker ondervond zijn wel degelijk echt. Mijn verzoeker legt de rapporten van Human Rights Watch voor betreffende de problemen in zijn land i.v.m. de religieuze vervolgingen in zijn land. Daarin staat dat er grote spanningen zijn. In haar rapport van 10.08.2001 raadt Human Rights Watch de U.S.A. aan om bijzondere aandacht voor Oezbekistan gelet op de massale schendingen van de religieuze vrijheid.

De rapporten en het voorgelegde krantenknipsel tonen aan dat ook de moslim-fundamentalistische groepering zich verweren en oppositie voeren. Mijn verzoeker en zijn gezin zijn in een dergelijk conflict terecht gekomen. Zij kunnen geen hulp krijgen van de overheid, gezien de politie hen valselijk liet beschuldigen door drugs in hun huis te plaatsen.

Het krantenknipsel stelt - in tegenstelling tot hetgeen het Commissariaat-Generaal beweert dat er wel degelijk religieuze spanningen zijn, ook met andere groeperingen en dat de overheid anti-religieus zich opstelt en dat gemengde huwelijken niet getolereerd worden.

III.5. In haar beslissing dd. 31.10.2001 heeft de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen in zijn motivering deze feiten niet besproken, noch eventueel weerlegd. Daardoor is in deze beslissing niet voldaan aan de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (B.S., 12 september 1991). Het feit dat met bepaalde elementen, aangebracht door verzoekster in de motivering, geen rekening werd gehouden en dat in de motivatie staat dat er geen nieuwe elementen worden aangebracht, terwijl deze er duidelijk zijn, maakt een schending uit van de bovenvermelde wetsartikelen."

2.1. Overwegende dat, ofschoon de verzoekende partij haar middel onder meer steunt op de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuursbehandelingen, uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat zij de motieven kent doch betwist dat de gegeven motieven de beslissing kunnen dragen; dat zij met andere woorden de schending van de materiële motiveringsplicht bedoelt; dat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht; dat voor zover de verzoekende partij naast de materiële motivering, ook nog de formele motivering geschonden acht, zij dit niet op ontvankelijke wijze kan doen; dat zij immers de motieven van de beslissing kent en er, zoals uit het middel blijkt, kritiek op uit;

2.2. Overwegende dat het niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling van de gegrondheid van het dringend beroep in de plaats te stellen

van die van de bevoegde administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van dit dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;

Overwegende dat de verzoekende partij zich steunt op enkele krantenknipsels en op een verslag van Human Rights Watch d.d. 10 augustus 2001 waarin aan de Verenigde Staten van Amerika wordt gevraagd “om bijzondere aandacht voor Oezbekistan gelet op de massale schendingen van de religieuze vrijheid”; dat zij deze stukken bij haar verzoekschrift heeft gevoegd, doch dat zij blijkens het administratief dossier niet aan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werden overgelegd; dat er in de bestreden beslissing dan ook geen rekening mee moest worden gehouden; dat het bovendien slechts om algemene beschouwingen gaat waaruit geenszins kan worden afgeleid dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet in redelijkheid tot de bestreden individuele beslissing is kunnen komen; dat het onderdeel ongegrond is;

2.3. Overwegende dat, wat de aangevoerde schending van de Conventie van Genève betreft en daargelaten de vraag of de bepalingen van dit verdrag rechtstreekse werking hebben in de Belgische rechtsorde, de verzoekende partij niet aanduidt welk artikel van dit verdrag zou zijn geschonden; dat het niet aan de Raad toekomt na te gaan welke bepaling van genoemd verdrag de verzoekende partij geschonden acht; dat het middel, wat de aangevoerde schending van het Verdrag van Genève betreft, onontvankelijk is;

2.4. Overwegende dat in zoverre de overige door de verzoekende partij in het middel aangebrachte bepalingen en beginselen niet begrepen zouden zijn in het voorgaande, de verzoekende partij niet uiteenzet op welke wijze ze zijn miskend door de bestreden beslissing;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vier oktober tweeduizend en twee, door :

de HH.	C. ADAMS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
	M. MILOJKOWIC,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. MILOJKOWIC.

C. ADAMS.